

Publicerad 2010-09-04 16:49 av Abram Fryxelius

Ett försök till lite Evert Taube-känsla.

Skeppet Hilda

På skeppet Hilda
en båt från fornstora da'r,
vi for på havet det milda
med last till Kandahar.
med sol och vind i sydväst
vi ånga som bäst

Men vinden, som
sommartid i passaden
är känd att hastigt slå om,
kantrade lustigt i Aden.
Från att ha följt sin norm
den tog oss med storm.

Jonsson, vårt befäl
hade tyckt att lasten var
stuvad och surrad fast och väl
likväl den sig skar
Lasten la sig på sniskan
när vinden ven med piskan

Och Hilda, vår skuta
hon krängde och knaka
och började snart att luta
däckskranen braka
Rädde sig den som kan!
till båts, alle man!

Med livflotte vid bog
vi skulle lämna vår Hilda
men flotten sjöarna tog
i vågor så vilda.
Kapten han svor och gorma
åt havet som storma

När Hildas akter
sakta sjönk i Adens vatten
gav han upp för högre makter.

I hand tog han hatten
och med gråten i strupen
följde han skutan i djupen

Men vi som lever
med minnen av det som skett
vi hoppas och beder
att nästa kapten har vett
att kontrollera vajer och band
under lastning i land.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Abram Fryxelius med Poeter.se id #28588 innehar upphovsrätten